

Continguts: 'Reintegrar la societat amb la política' i 'Empreses demòtiques: en camí cap a una nova economia democràtica'.

Reintegrar la societat amb la política

En aquest article, en primer lloc, es descriuen els principals símptomes del fenomen conegut com a "crisi de la política" i se n'analitzen les seves causes fonamentals. S'argumenta que aquesta crisi té el seu origen en la pròpia concepció i fundació de l'estat "democràtic" representatiu i s'ha aguditzat en les últimes dècades degut al "consens neoliberal" que ha esdevingut hegemònic arreu del món i al fracàs paral·lel de la socialdemocràcia. En aquest context, es posa de manifest la necessitat de recuperar la política, recobrant el significat de la democràcia a través d'una nova concepció de la mateixa. Finalment, es formulen una sèrie de requeriments que hauria d'acomplir una estratègia per reintegrar la societat amb la política i es presenten breument les tàctiques que, a tal efecte, suggereix el projecte de la Democràcia Inclusiva.

Desafecció... a quina política?

La desafecció de la ciutadania envers les institucions polítiques dominants és avui un fenomen conegut arreu del món. Habitualment, entre el trenta i el seixanta per cent de les persones, en la majoria de països, no vota. L'abstenció electoral ha tendit a l'alça en les últimes dècades, assolint nombrosos rècords històrics, particularment a Europa i als Estats Units ¹. També augmenten, per regla general, el vot en blanc i el vot nul ², mentre que el percentatge de ciutadans afiliats a un partit polític disminueix considerablement ³. Catalunya no és una excepció en aquestes tendències: la insatisfacció amb la "política" se situava recentment al seu màxim històric ⁴ i a les darreres eleccions al Parlament el nombre de persones que ha optat per l'abstenció ha estat gairebé el doble del nombre de vots obtinguts pel partit preponderant ⁵. És clar que tots aquests símptomes caracteritzen una "crisi de la política" que posa de manifest que moltes persones percebem, en la majoria de casos intuïtivament, que la participació que ens ofereix el sistema polític actual és fútil en el millor dels casos i un engany en el pitjor. Aquesta és la raó per la qual o bé no anem a votar o bé acudim a les urnes amb ben poc convenciment i amb una gran dosis de desconfiança i escepticisme.

Tanmateix, aquesta desafecció envers el que es fa passar oficialment per "política" no s'ha d'entendre com una apatia política general. El descrèdit de les institucions polítiques dominants té el seu revers positiu en un clar augment de la participació política d'altre tipus. Bona mostra d'això n'és l'emergència de diversos moviments socials i la multiplicació de les incitatives i col·lectius de caire polític des de mitjans dels anys 90 ⁶. Així, és probable que la pregunta que llancen un grup d'activistes i escriptors barcelonins tingui una resposta afirmativa: "Tanmateix, l'exclusivitat del sistema de partits, el bloqueig amb què aplaquen la vida pública, no haurà estat font renovada d'acció col·lectiva, de moviments socials amb una forta autonomia respecte -precisament- al sistema de representació?" ⁷. En efecte, avui en dia, podem afirmar sense gaire risc d'equivocar-nos que existeix una reacció creixent en contra de la misèria del que es fa passar per "política" i en busca d'una participació política real. I no és estrany que sigui així, ja que, com veurem a continuació, la política, que en el seu significat original fa referència a la deliberació i la decisió de la ciutadania sobre els assumptes de l'esfera pública, es troba profundament adulterada i degradada sota els marcs de la "democràcia" representativa i l'economia de mercat capitalista.

La fundació de la "democràcia" representativa

Per comprendre les causes de la crisi del sistema polític actual pot resultar fructuós que fem una retrospectiva històrica, remuntant-nos a l'últim quart del segle XVIII, quan els "Pares Fundadors" de la constitució dels EUA, literalment van inventar

el sistema polític dominant en l'actualitat: la "democràcia" representativa. Fins llavors, el terme democràcia tenia el significat clàssic de sobirania del poble, en el sentit de l'exercici directe del poder per part del *demos*, el conjunt de la ciutadania. Aquest significat, com és ben sabut, va néixer a l'antiga Grècia, quan es va desenvolupar un règim polític en què els ciutadans tenien igualtat de veu (*isegoria*) i igualtat de vot per decidir directament sobre els assumptes públics a través de la *ekklesia* (assemblea popular), parlant-ne prèviament en les reunions deliberatives que se succeïen constantment a l'*àgora* (plaça). La democràcia atenesa, tanmateix, no era cap panacea: en primer lloc, era parcial ja que només abastava l'àmbit polític i, en segon lloc, era exclusiva degut a la restrictiva definició de la ciutadania adoptada aleshores, que exclouia a immigrants, dones i esclaus⁸. No obstant, entre aquelles persones que eren considerades ciutadanes, el sistema de l'antiga Grècia constituïa una autèntica democràcia en l'àmbit polític, en el sentit que totes les que gaudien de la condició de ciutadania podien participar igualitària i directament en la presa de decisions sobre l'esfera pública.

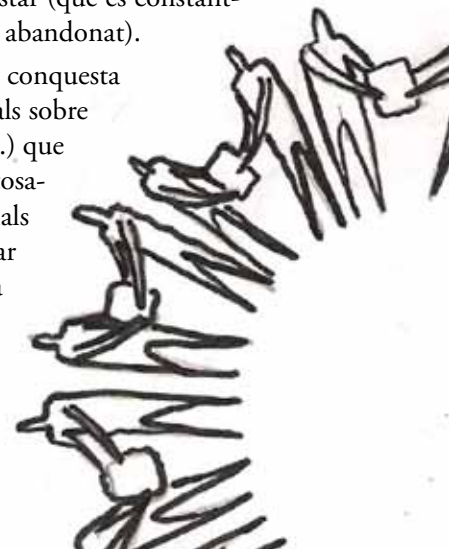
Vint-i-dos segles després de la fundació de la democràcia atenesa, quan el sistema d'economia de mercat capitalista s'estava establint als EUA, els Pares Fundadors de la constitució nord-americana van considerar completament inacceptable aquest exercici directe del poder que implicava la concepció clàssica de la democràcia, ostensiblement, perquè instituïa el poder de la "turba" i era "incompatible amb la seguretat personal i els drets de propietat" (J. Madison). Tanmateix, el veritable objectiu dels "Pares Fundadors" era dissenyar un sistema polític en el qual la ciutadania no pogués exercitar directament el poder polític a fi d'evitar el que això presumiblement comportaria: la presa de decisions polítiques diametralment oposades als interessos de les elits econòmiques que s'estaven formant; decisions com podien ser, per exemple, uns impostos fortament progressius, l'abolició dels deutes, la redistribució de la propietat o qualsevol altre projecte que, en les seves mateixes paraules, fos "absurd i pernicios". Dit d'altra manera, la institució de la "democràcia" representativa va ser concebuda com un complement funcional del sistema de l'economia de mercat capitalista que estava emergint: per mantenir els privilegis de l'oligarquia econòmica era necessària una forma d'oligarquia política, és a dir, un aparell polític centralitzat i separat de la ciutadania. No és estrany, així, que Adam Smith, com altres filòsofs liberals, s'esforcés en remarcar que la principal tasca del govern era la defensa de les persones riques enfront les pobres, això és, la perpetuació de la desigualtat que el sistema de l'economia de mercat capitalista tendeix a multiplicar.

D'aquesta manera va néixer, juntament amb l'economia de mercat capitalista, un nou sistema polític que emprava el terme "democràcia" capgirant-ne completament el seu significat: en comptes de significar l'exercici directe del poder polític per part del conjunt de la ciutadania, la nova manera d'utilitzar el terme "democràcia" significava la resignació d'aquest poder i la seva transferència, a través de les eleccions, a una elit política. La gènesi històrica de la "democràcia" representativa desvetlla, per tant, que la desafecció contemporània envers aquest sistema no és fortuïta, sinó que pot ser raonablement atribuïda al fet que el propi sistema ha estat concebut per tal d'allunyar la població de l'activitat política, i alhora, això si, pretendre que aquesta concorri a les urnes quan s'escau, per tal d'emascarar la oligarquia política i econòmica i justificar aparentment el sistema tot qualificant-lo de "democràtic".

La modernitat neoliberal i el fracàs de la socialdemocràcia

Però també en la història recent hi podem observar alguns processos significatius que expliquen l'agreujament de la "crisi de la política" que s'ha produït en els darrers 40 anys. La progressiva internacionalització de l'economia de mercat (el resultat inevitable de la dinàmica de "créixer o morir" pròpia d'aquest sistema) va requerir, a partir de 1970, l'obertura i liberalització dels mercats i la retirada dels controls socials i la intervenció estatal activa sobre l'economia nacional⁹. Això ha donat lloc al fet que, especialment en l'últim quart del segle XX, les polítiques de tots els partits hagin anat confluint en el que s'ha anomenat el "consens neoliberal", una orientació política que respon directament a les necessitats d'expansió internacional i mercantilització del sistema i als interessos de les elits transnacionals que el controlen i se'n beneficien. D'aquesta manera, les velles diferències ideològiques entre l'esquerra i la dreta han anat minvant fins gairebé desaparèixer i les eleccions han esdevingut concursos de bellesa entre personatges "carismàtics" i les maquinàries dels partits que els recolzen, que pugnen entre ells per atraure l'atenció de l'electorat, per tal d'implementar polítiques que constitueixen lleugeres variants d'una mateixa tendència: maximització de la llibertat de les forces del mercat a expenses de l'estat del benestar (que és constantment erosionat) i del compromís estatal amb la plena ocupació (que ha estat irrevocablement abandonat).

Així, la socialdemocràcia, és a dir, l'estratègia de transformació social que advoca per la conquesta del poder de l'estat com a forma d'implementar reformes polítiques (introduir controls socials sobre els mercats, augmentar la protecció laboral, redistribuir les rendes, socialitzar la propietat, etc.) que gradualment conduirien cap a una societat més justa, igualitària i lliure, ha fracassat estrepitosament al llarg del segle XX: si primer els partits socialdemòcrates perseguïen reformes parcials del sistema com a passos graduals cap al socialisme, es van conformar després amb el benestar i la plena ocupació dins el capitalisme i finalment, en les darreres dècades, han acceptat la reducció gradual del primer i el fracàs total de la segona, convertint-se en part constitutiva del consens neoliberal. Aquesta inoperància de la socialdemocràcia també ha contribuït, de forma justificada, a l'actual descàndid de la "política" estatista, ja que cada cop més persones

han copsat la ineficàcia d'aquest tipus de "política" per fer front a problemes fonamentals com l'atur massiu, la pobresa, la creixent concentració d'ingressos i riquesa i la contínua destrucció del medi ambient.

Una nova candidatura per una vella estratègia

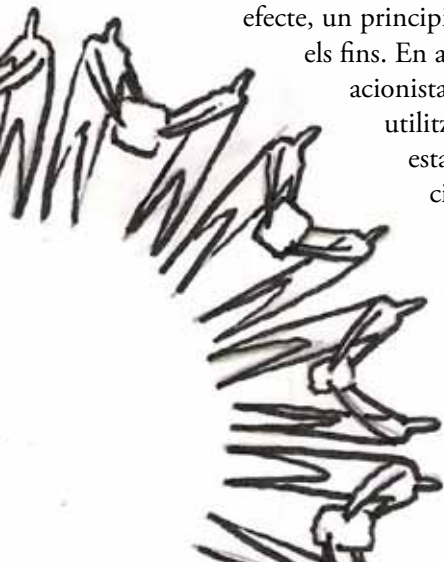
Tot i la palmària crisi del que es fa passar per "política" i el fracàs històric de l'estratègia socialdemòcrata, a les darreres eleccions al Parlament de Catalunya s'ha presentat un renovat intent de dur a terme la vella estratègia socialdemòcrata: la candidatura Des de Baix, una coalició d'organitzacions socialistes estatistes que al·lega que els moviments socials crítics necessiten "construir una alternativa en el terreny polític" -donant a entendre així, en connivència amb la concepció "democràtica" estatista de la política, que l'àmbit polític és una prerrogativa del Parlament. Segons l'anàlisi que es desprèn de les declaracions de Des de Baix, la degradació històrica de la socialdemocràcia es deu únicament al fet que les persones que representaven posicions d'esquerres als òrgans de govern han abdicat dels seus principis: s'han deixat endur pel corrent a mesura que s'enfilaven en l'estructura estatal i han claudicat davant dels interessos i pressions de les elits dominants. Així doncs, els membres de Des de Baix es proposen emprendre un camí anàleg al dels seus antecessors però, com no podria ser d'altra manera, suggereixen que en cas d'arribar a posicions parlamentàries, es mantindran fermament aplicant les reformes que actualment propugnen (controls socials sobre el mercat, combatre la precarietat laboral, reduir la jornada de treball, pujar el salari mínim a 1.200 euros, invertir en serveis públics, defensar els drets de totes les persones, etc.)

No obstant, com s'ha mostrat detalladament en altres llocs ¹⁰, la forma que l'economia de mercat ha adoptat en l'actualitat, el que podem anomenar la "internacionalització neoliberal", és fonamentalment la conseqüència d'un procés històric dinàmic que deriva de les estructures del propi sistema. La perversitat dels partits neoliberals i la degradació dels partits socialdemòcrates no són, com suposa Des de Baix, la causa última de l'actual forma neoliberal de la modernitat, sinó la seva conseqüència. Dit en altres paraules, les polítiques neoliberals no són una qüestió d'elecció per part de les elits polítiques, sinó una necessitat de vida o mort pel sistema que aquestes elits administren: l'economia de mercat capitalista. Aquest sistema, basat en l'expansió constant de la producció i el consum a través d'una creixent mercantilització i internacionalització de l'economia, empeny cada una de les seves parts (estats, empreses, etc.) a adoptar els seus imperatius estructurals.

Durant un breu interludi en el procés de mercantilització (1930-1970) i fruit de la intensificació de la lluita social es van poder introduir certs controls socials sobre el mecanisme de mercat que van conduir a l'adveniment de l'estat del benestar (protecció laboral, mesures per la plena ocupació, serveis públics, etc.). Aquests controls eren factibles en aquell moment degut al baix grau d'internacionalització de l'economia, a l'elevada productivitat, a la facilitat per assolir el creixement econòmic de mitjans del segle XX (l'època "daurada" del capitalisme) i al fet que els mercats encara no estaven oberts al nivell en què ho estan avui en dia. La socialdemocràcia va assolir el seu punt àlgid durant aquest període: els partits socialdemòcrates van arribar al poder a molts països (Anglaterra, Alemanya, França, Itàlia etc.) i un programa basat en el "consens socialdemòcrata" va ser dominant a tot el món Occidental. Tanmateix, des dels anys 70 del segle passat, la internacionalització de l'economia i la necessitat de liberalitzar els mercats per tal de maximitzar el creixement econòmic, han anat imposant arreu del món, amb força creixent, la supressió i l'erosió de les polítiques socialdemòcrates que caracteritzaven l'estat del benestar. Els imperatius sistèmics han resultat cada vegada més incompatibles amb les polítiques socialdemòcrates que, d'aquesta manera, han esdevingut cada cop més utòpiques i, les persones que antigament les defensaven, en la mesura que han volgut mantenir la seva feina dins el partit i/o dins l'aparell estatal, han anat abandonant progressivament les idees socialdemòcrates i adaptant el seu programa polític a les exigències del sistema en el qual havien decidit participar. És per això que és ingenu analitzar el fracàs històric de la socialdemocràcia com si la seva causa fonamental fos la claudicació de les persones, que han traït els seus principis, sense entendre que aquesta claudicació era imprescindible per continuar participant en un sistema en el qual l'estratègia socialdemòcrata sempre ha advocat per participar.

D'altra banda, l'estratègia de conquerir el poder de l'estat per dur a terme el canvi social no només és utòpica, especialment avui en dia, sinó que és indesitjable des del punt de vista de construir una nova forma d'organització social basada en la recuperació de la política i en la creació d'institucions realment democràtiques (el tema dels següents apartats). En

efecte, un principi bàsic de qualsevol estratègia alliberadora hauria de ser la correspondència entre els mitjans i els fins. En altres paraules, "*no es pot combatre l'alienació a través de mitjans alienants*" (Internacional Situcionista). No podem pretendre avançar cap a una nova societat realment democràtica i horitzontal utilitzant mitjans oligàrquics i verticals com són la gerència del poder polític concentrat en l'aparell estatal. La història també corrobora les nefastes conseqüències que ha tingut obviar aquest principi de la correspondència entre els mitjans i els fins: l'estratègia socialista estatista, sempre que s'ha dut a terme en la seva versió revolucionària, ha donat lloc a noves estructures jeràrquiques, ja que "l'avantguarda de la classe treballadora" esdevé finalment la nova elit dominant. En poques paraules, si la transformació social és organitzada per una minoria, i després el seu programa és portat a terme per la mateixa, a través d'estructures alienants com l'estat "democràtic" representatiu, aquesta transformació social està destinada a acabar donant lloc a noves estructures jeràrquiques i no a una societat realment democràtica on la con-

centració del poder hagi estat abolida.

Així doncs, només passant per alt l'existència de les dinàmiques motrius i imperatives del sistema actual i les lliçons que ens proporciona l'experiència històrica es pot concebre que és factible i desitjable en l'actualitat dur a terme canvis socials importants mantenint el funcionament de les estructures estatals. La crisi de la "política", així com la resta de facetes de la crisi generalitzada d'avui en dia, no es pot superar en connivència amb el sistema de la "democràcia" representativa, sinó només a través d'una nova concepció de la democràcia i una recuperació de la política. Això ens porta al tema del següent apartat.

Recobrar el significat de democràcia

El capgirament del significat de "democràcia" que van efectuar els Pares Fundadors de la constitució nord-americana s'ha prolongat al llarg dels darrers dos segles en els quals les institucions i els agents que defensen el règim polític de la modernitat capitalista (i també bona part dels seus suposats crítics) han utilitzat el terme democràcia per designar l'actual estat "representatiu". Tanmateix, un sistema en què el poder és acumulat en poques mans i en què la ciutadania no té la possibilitat de decidir directament sobre els assumptes de la vida pública, és un sistema oligàrquic, encara que s'anomeni a sí mateix "democràtic". Per recuperar la política hem de recobrar el significat d'algunes paraules que, com democràcia, han estat distorsionades i desvirtuades, provocant la confusió i, en conseqüència, soscavant les possibilitats d'emancipació. Per això, hem de ser clars en aquest punt: democràcia no significa altra cosa que l'exercici directe del poder per part de la ciutadania, o el que és el mateix, l'autodeterminació de la societat mitjançant la distribució igualitària del poder entre tots els seus membres.

Una altra manera en què darrerament s'ha desvirtuat el significat de democràcia, i que deriva de l'anterior, és atorgant-li un sentit merament procedimental, tal com es desprèn de les concepcions de "democràcia participativa". Com ha mostrat encertadament Castoriadis, "*no és possible realitzar una 'democràcia procedimental' que no sigui un frau, si no s'intervé profundament sobre l'organització de la vida social*". Això es deu al fet que els procediments veritablement democràtics són indissociables del conjunt de valors i institucions igualment democràtics amb els quals estan correlacionats conformant "*un règim que s'orienta vers l'autonomia social i personal (establir les pròpies lleis)*"¹¹. Per això, l'anomenada democràcia participativa, que consisteix en insuflar injeccions de procediments democràtics en un règim que és essencialment oligàrquic, en el millor dels casos, pot servir com un embafador edulcorant del règim actual i, en el pitjor, com un repulsiu de l'aspiració democràtica, ja que participant en aquests procediments la ciutadania no experimenta cap millora substancial en la seva vida ni es desenvolupa una consciència veritablement democràtica sinó que més aviat experimenta la impotència i la incapacitat política a la qual la relega el sistema oligàrquic actual.

Crear un nou pol de poder popular

Si definim la política com *l'activitat deliberativa i decisiva dels ciutadans sobre els assumptes de l'esfera pública*, resulta evident que, donat que les institucions dominants en l'actualitat estan dissenyades per usurpar i aplacar l'activitat política, reviure la política en l'actualitat passa necessàriament per la creació d'unes noves institucions que permetin i fomentin aquesta activitat. Tal com hem vist anteriorment, la crisi del que es fa passar per "política" avui en dia es deu al fet que la vida pública que el sistema dominant ofereix està buidada de sentit, ja que els ciutadans estan institucionalment incapacitats per exercir un poder polític efectiu. La immensa majoria de la gent del món està mancada precisament del que més necessita per a dirigir els seus assumptes i resoldre els seus problemes: el poder. Cal emprendre, doncs, un procés d'*empoderament* col·lectiu, per la qual cosa, és evident que hem d'abordar conscientment la qüestió del poder.

Si bé la política, tal com l'hem definida, no existeix sempre i a tot arreu, sinó que és el resultat d'una creació historico-social, el que sí que existeix en tota societat és el poder polític, això és, la instància o instàncies instituïdes que poden emetre mandats amb autoritat. Poden existir, n'hi ha hagut i aquí esperem que n'hi torni a haver, societats sense Estat, mancades d'un aparell burocràtic jeràrquicament organitzat, separat de la societat i en posició de domini respecte aquesta. L'Estat és una creació històrica datable i localitzable. Una societat sense tal Estat és possible, concebible i propugnable. Però una societat sense institucions explícites de poder polític és un absurd, en el qual van caure Marx i molts escriptors anarquistes.

De poder (polític, econòmic i social) n'hi ha en tota societat; el poder mai pot ser eliminat. Ara bé, el que marca una diferència crucial és com es troba distribuït aquest poder. Si està distribuït de forma desigual, de manera que uns sectors de la societat dominen als altres, parlem d'una societat heterònoma/oligàrquica. Si està distribuït de forma igualitària, de manera que totes les persones poden participar directament en la formulació de les lleis i la presa de decisions que els afecten i de

manera que s'impedeix la dominació de l'ésser humà sobre l'ésser humà, llavors parlem d'una societat autònoma/democràtica. És per això que Biehl y Bookchin assenyalen encertadament que “*l'adquisició de poder -poder popular-, lluny de ser antagònica a la llibertat és una condició prèvia per a la llibertat. La política és l'art d'obtenir i utilitzar el poder amb el propòsit de crear llibertat [...]*”¹²

El que resulta imperatiu avui en dia no és, per tant, impugnar el poder en sí mateix, sinó impugnar-ne la seva concentració i crear un nou pol de poder popular, això és, un conjunt d'institucions i procediments que sostreguin progressivament el poder acumulat que actualment ostenten les elits i el redistribueixin igualitàriament entre la ciutadania per tal que juntes, de forma compartida i gradual, puguem reprendre les regnes de la nostra vida. En aquest punt, apareix una pregunta clau: com podem efectuar aquest empoderament popular?

Requeriments d'una estratègia per recuperar la política

Tenint en compte tot el que hem observat fins ara, resulta evident que una estratègia de transformació social que es proposi superar la crisi del que es fa passar per “política” a través d'una recuperació de l'activitat política per part de la ciutadania, revivint la democràcia amb una nova concepció de la mateixa i construint un nou pol de poder popular, hauria d'acomplir els següents requeriments:

1) *Impugnar explícitament la “democràcia” representativa.* L'estratègia hauria de mostrar públicament que l'estat “democràtic” representatiu és un règim essencialment oligàrquic, i que això provoca l'aversi i la desconfiança generalitzada envers les seves institucions i agents. En altres paraules, un objectiu de l'estratègia hauria de ser que l'actual *desafecció implícita i intuïtiva* envers el sistema polític establert esdevingui cada cop més una *impugnació explícita i conscient*.

2) *Proposar una nova forma d'organització social.* Si ens manca una noció clara de quin tipus de societat desitgem i com podria funcionar, difícilment podrem superar l'actual forma d'organització social i les seves institucions polítiques ja que, tal com ho expressa Sèneca, “*cap vent és favorable si no saps a quin port vas*”. Així, una estratègia per a recuperar la política requereix del desenvolupament d'unes línies generals que defineixin el canvi social desitjat i ofereixin una visió clara de la societat per la qual lluitem. Òbviament, la nova forma d'organització social proposada, a diferència de la d'avui en dia, no hauria d'institucionalitzar una separació entre la ciutadania i la política, sinó al contrari, institucionalitzar-ne la seva reintegració.

3) *Unir els diversos sectors del potencial subjecte emancipador d'avui en dia.* Si l'anhel d'autèntica participació política es canalitza cap a una pluralitat de petits grups que emprenen pràctiques i lluites d'una sola qüestió, com succeeix en l'actualitat, resulta impossible la creació d'un moviment d'emancipació social capaç de canviar el sistema. Aquesta política de petits grups i organitzacions sectorials (sindicats, col·lectius ecologistes, cooperatives, etc.), si bé pot aconseguir que els seus participants aprenguin una altra manera de relacionar-se, pal·liï el seu anhel de participació política i, en alguns casos, millorin les seves condicions de vida, resulta pràcticament inofensiva pel sistema dominant, i en tot cas, és incapaç de superar-lo. Per tant, l'estratègia de transformació social per recuperar la política, a banda de satisfer també les necessitats a les quals respon la política de petits grups (l'anhel de participació política, l'aprenentatge d'una altra manera de relacionar-se i la lluita per millorar de les condicions de vida), hauria de ser capaç d'atreure i unir tots els sectors que potencialment formen la base d'un nou subjecte emancipador i que actualment, com hem dit, es troben disgregats en una pluralitat de lluites particulars essencialment desconnectades. Per aconseguir això, és necessari que l'estratègia proporcioni un camí comú per sortir de la crisi multidimensional (econòmica, política, social i ecològica) d'avui en dia. D'aquesta manera es podria crear un moviment de transformació social basat en una multiplicitat de grups i projectes essencialment units per un paradigma comú, una visió compartida del canvi social desitjat i articulats conscientment a través d'una estratègia de transformació social general.

El projecte de la Democràcia Inclusiva (DI) és una proposta que aconsegueix els tres requeriments esmentats. Està concebuda, tal com hem suggerit, per a la creació d'un ampli moviment polític que apunti explícitament a un canvi sistèmic, així com també a un canvi paral·lel en els nostres sistemes de valors, per la qual cosa no només intenta oferir una visió realista i desitjable d'una societat alternativa, sinó també una estratègia a llarg termini i un programa a curt termini que ens pot fer avançar cap aquesta societat, comprenent un conjunt de mesures, lluites i projectes que afecten a tots els àmbits de la societat (econòmic, ecològic, social, cultural, polític).

Tàctiques de la Democràcia Inclusiva en l'àmbit polític

Com és obvi, la descripció de l'estratègia proposada per a la transició cap a una Democràcia Inclusiva, amb totes les seves tàctiques, sobrepassa amb escreix les limitacions espacials i temàtiques d'aquest article¹³. En aquest apartat, tanmateix, presentarem breument les tàctiques d'aquesta estratègia relacionades amb la reintegració de la societat i la política:

a) *Organització per a una Democràcia Inclusiva.* Talment com per cultivar la terra necessitem, en primer lloc, eines adequades per llaurar-la i sembrar-hi les llavors, per cultivar la transformació social cap a una Democràcia Inclusiva necessitem, en primer lloc, dotar-nos d'una eina indispensable: una Organització per a la Democràcia Inclusiva. Aquesta Organització pot basar-se en un conjunt de grups locals i grups de treball que comparteixin un doble objectiu: crear una nova consciència democràtica (a través de la intervenció política i d'activitats culturals) i, simultàniament, fomentar l'afiorament de les noves ins-

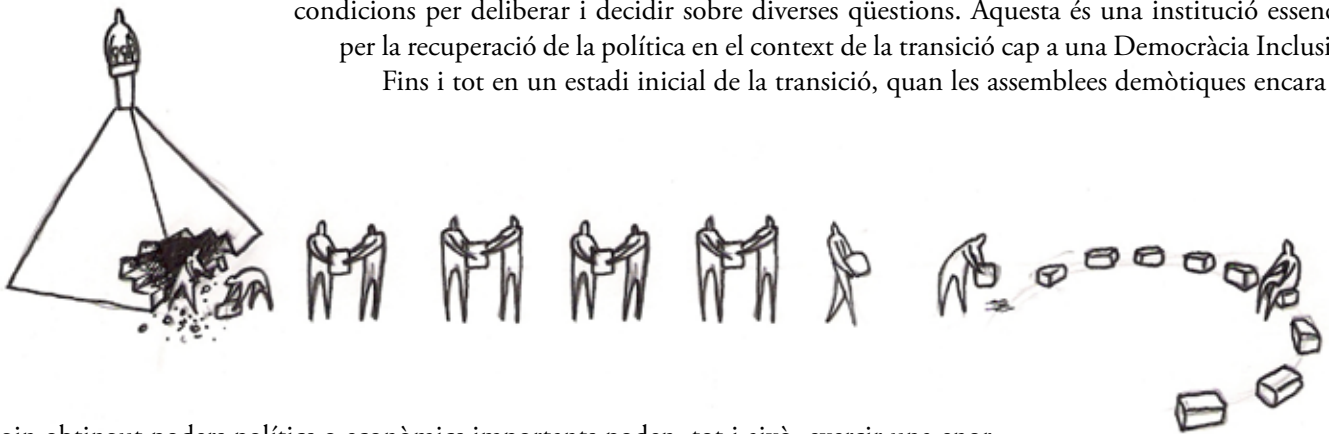
titucions de democràcia inclusiva (que poden començar a establir-se immediatament després que un nombre significatiu de persones en una zona particular hagin format una base suficient com per fer-ho). En altres paraules, aquesta Organització té la funció de catalitzar el moviment de transició, tot impulsant la realització de les propostes que segueixen a continuació.

b) *Educació Emancipadora*. Les pràctiques i virtuts necessàries per l'activitat política, com qualsevol forma de comportament civilitzat, són el resultat d'una formació curosa. Per això, la realització d'activitats d'educació emancipadora (grups d'estudi, col·loquis de barri, jornades pedagògiques, universitats lliures, etc.) amb l'objectiu de promoure el desenvolupament de persones autònomes (és a dir, capaces d'activitat auto-reflexiva) és una de les funcions essencials de l'Organització per a una Democràcia Inclusiva al llarg de tot el procés de transició. Els mitjans de comunicació alternatius (televisió, ràdio, premsa, butlletins, etc.), naturalment, també poden tenir un paper crucial en l'emergència d'un nou paradigma social democràtic.

c) *Acció Directa*. Les accions directes (manifestacions, campanyes, vagues generals, desobediència civil, etc.) contra la globalització neoliberal i les greus retallades de llibertats polítiques, condicions econòmiques i drets socials que s'estan succeint, poden adoptar o bé un enfocament reformista (donant per descomptat el sistema dominant i reivindicant-ne algunes reformes) o bé un enfocament antisistèmic (impugnant les institucions dominants i reivindicant un canvi sistèmic). La participació dels activistes per a una DI en accions directes, òbviament, hauria d'adoptar aquest segon enfocament, mostrant les arrels sistèmiques de la crisi multidimensional actual i proposant la construcció d'una nova forma d'organització social, en concordança amb els objectius del projecte de la DI. En aquest sentit, l'acció directa podria tenir un paper important en crear les condicions de lluita quotidiana necessàries per la transició cap aquesta nova forma d'organització social. Per exemple, la realització de campanyes d'impugnació de la "democràcia" representativa en període electoral, donant la màxima visibilitat a les propostes emergents per recuperar la política, podria ser una bona forma d'acció directa.¹⁴

d) *Assemblees Demòtiques/Confederals*. Una vegada que els grups locals de l'Organització per a una Democràcia Inclusiva hagin establert processos comunicatius i educatius entre la ciutadania de l'indret on es trobin, i s'hagin efectuat algunes accions directes de manera que s'hagi elevat el grau de consciència antisistèmica i de voluntat democràtica, pot ser el moment escaient per començar a catalitzar el procés de formació d'institucions polítiques "paral·leles" basades en la democràcia directa. La més important d'aquestes institucions és l'Assemblea Demòtica¹⁵, és a dir, l'assemblea popular on tots els ciutadans d'una determinada àrea geogràfica estan convidats a participar en igualtat de condicions per deliberar i decidir sobre diverses qüestions. Aquesta és una institució essencial per la recuperació de la política en el context de la transició cap a una Democràcia Inclusiva.

Fins i tot en un estadi inicial de la transició, quan les assemblees demòtiques encara no

hagin obtingut poders polítics o econòmics importants poden, tot i això, exercir una enorme influència moral i alhora, constituir una de les millors escoles d'educació emancipadora, ja que les aptituds per la pràctica política s'aprenen, sobretot, en el transcurs de la mateixa pràctica política: la plenitud del debat i la interacció genera coneixement, experiència, preparació i raó entre la ciutadania. Aquestes assemblees podrien reunir-se regularment i debatre assumptes locals, regionals i, fins i tot, si ho desitgen, temes mundials, per emetre resolucions i comunicats que expressin els seus punts de vista. Per donar una estructura a les reunions, els participants haurien d'adoptar un conjunt formal de normes amb les quals dirigir els seus assumptes i establir-les com a reglament. En grans ciutats aquestes assemblees poden prendre la forma d'assemblees de barri confederades, donant lloc a "l'assemblea confederal de la ciutat" composta per delegats de cada assemblea de barri. Naturalment, per impedir la concentració de poder polític, els delegats no haurien de poder prendre decisions polítiques sense les instruccions específiques de les seves respectives assemblees de barri o municipi. En altres paraules, el principi fonamental que s'ha d'establir és que de fet són les assemblees demòtiques les que prenen les decisions i els delegats en les assemblees confederals mai formulen polítiques "en el seu nom", com succeeix en la "democràcia" representativa, sinó que simplement rendeixen un servei administratiu, és a dir, tenen el propòsit de coordinar i executar les polítiques formulades per les assemblees demòtiques i prendre decisions complementàries per la implementació de les mateixes. Completament responsables davant les assemblees demòtiques, els delegats han de poder ser revocats immediatament (mitjançant els processos democràtics que les assemblees demòtiques estableixin) en cas que no complissin el seu mandat.

e) *Eleccions Locals*. La participació a les eleccions locals és una tàctica que respon a diversos objectius: 1) la difusió massiva d'un programa general de transformació social cap a una democràcia inclusiva per tal de generar un procés educatiu i un

ampli debat públic 2) donar la oportunitat de visibilitzar públicament i d'una forma "oficial", a través del vot electoral, la voluntat realment democràtica de la ciutadania i 3) guanyar poder polític i diluir-lo immediatament en mans de les assemblees demòtiques, substituint el paper de la presa de decisions per part de l'ajuntament pel de les assemblees demòtiques. En altres paraules, la participació a les eleccions locals per part dels grups de l'Organització per a una Democràcia Inclusiva persegueix uns objectius completament diferents als de qualsevol partit polític: no es busca administrar les estructures polítiques oligàrquiques existents, sinó desaperar-les i augmentar la legitimitat i el poder polític de les institucions de democràcia directa abans esmentades (assemblees demòtiques/confederals).

Conclusió

Com observa encertadament Takis Fotopoulos en referència a l'estratègia de transformació social cap a una Democràcia Inclusiva, "les persones s'invocaran en l'establiment de les institucions de DI no per l'anhel d'una noció abstracta de democràcia sinó perquè la seva pròpia acció els ajudarà a veure que la causa de tots els seus problemes (econòmics, socials, ecològics) ha sigut deguda al fet que el poder estava concentrat en poques mans" ¹⁵. Si bé és cert que l'autonomia i la democràcia són aspiracions humanes que constitueixen fins substancials amb valor per si mateixos, no és menys cert que la realització d'aquestes és cada vegada més indispensable per a la mateixa supervivència i benestar de la immensa majoria de la humanitat. El planeta Terra i l'espècie humana sofrim actualment greus problemes dels quals només ens en sortirem recuperant la dimensió política que ens ha estat usurpada.

Notes

1. Un exemple força conegut d'aquesta tendència a l'alça és l'espectacular augment de l'abstenció a Gran Bretanya, passant del 24% el 1992 a més del 40% el 2001 a les eleccions parlamentàries. Alguns dels rècords històrics d'abstenció batuts recentment són: 45% d'abstenció a les parlamentàries de Grècia del 2010, 52% a les regionals de França del 2010, 50% a les municipals de Barcelona el 2010, 48% a les municipals de l'Estat espanyol al 1999, 58% a les presidencials de Mèxic al 2003, 75% a les parlamentàries de Veneçuela al 2005, 75% a les parlamentàries d'Hondures del 2009, etc.
2. A Catalunya, per exemple, el vot en blanc ha augmentat constantment en les darreres dècades, passant de 5.300 l'any 1977 fins a 57.132 el 2008 (eleccions al Congrés) i de 17.960 el 1980 fins a 93.331 el 2010 (eleccions al Parlament).
3. Així, per exemple, entre 1960 i el 2000, a tots els països de l'Europa Occidental va declinar notablement el percentatge d'electors inscrits en un partit polític. (Font: Raniolo, F. (2002): *La partecipazione politica*, Il Mulino, Bolonia. p:111.)
4. La insatisfacció dels ciutadans de Catalunya amb la "política" registrava el seu màxim històric al desembre del 2009, amb un 80% que manifestava el seu descontentament. (Font: Index de Satisfacció Política del Baròmetre d'Opinió Política del Centre d'Estudis d'Opinió) Un any després, al desembre de 2010, el 85% dels catalans creu que la corrupció està "molt estesa" entre els partits polítics i un 67,8% opina que els càrrecs polítics actuen de manera poc honesta (Font: Oficina Antifrau de Catalunya).
5. L'abstenció ha estat l'opció escollida per més d'un 40% de l'electorat a les darreres eleccions al Parlament de Catalunya, mentre que cap partit ha obtingut el recolzament ni tan sols d'una quarta part del mateix (22% el partit preponderant). Si bé l'abstenció ha baixat un 3'91% respecte de la darrera convocatòria anàloga (que va suposar un rècord històric d'abstenció, amb un 43,96%) el nombre de persones que s'han decantat per opcions de tipus "negatiu" (vot en blanc, vot nul i escons en blanc) ha augmentat considerablement: 1'73% punts respecte a la darrera convocatòria.
6. Diversos autors han argumentat que no ens trobem davant d'un descens d'implicació política dels ciutadans sinó més aviat davant d'un canvi en les seves formes ja que, de fet, hi ha fortes evidències d'un important increment en la participació política "no convencional" a Europa i s'han identificat "formes emergents de participació política" (Stolle y Hooghe 2005b, Stolle et al 2005, Stolle y Micheletti 2005). Així, per exemple, segons el Baròmetre Social Espanyol, les associacions en l'àmbit estatal amb orientació cívica-política-reivindicativa es van doblar del 2000 al 2007.
7. *De la protesta al contrapoder – Nous protagonismes socials en la Barcelona metropolitana*; Enrique Leiva, Ivan Miró, Xavier Urbano (2007); Virus Editorial
8. Per una anàlisi detallada sobre el desenvolupament de les institucions democràtiques a l'Atenes clàssica i la seva parcialitat i exclusivitat, vegeu: Fotopoulos, *Hacia una Democràcia Inclusiva*, capítol 5, disponible a: <http://www.democraciainclusiva.org/txt/5.pdf>
9. Per una anàlisi detallada de la incompatibilitat entre els controls socials sobre el sistema de l'economia de mercat i les dinàmiques intrínseques d'aquest sistema, i de com aquesta incompatibilitat va provocar, a partir dels anys 70 del segle passat, l'esfondrament de l'Estat del Benestar i l'ascens del neoliberalisme, vegeu: Fotopoulos, *Hacia una Democràcia Inclusiva*, capítol 2, disponible a: www.democraciainclusiva.org/txt/2.pdf
10. Veure *Hacia una Democràcia Inclusiva*, Takis Fotopoulos (1997), capítol 1, disponible a <http://www.democraciainclusiva.org/txt/1.pdf>
11. Veure *La Democràcia como procedimiento y como régimen*, Cornelius Castoriadis (1994)
12. "Las políticas de la ecología social: municipalismo libertario", Janet Biehl i Murray Bookchin, Virus editorial, 2009.
13. Per una descripció àmplia i global de l'estratègia proposada per la transició cap a una Democràcia Inclusiva, veure *Hacia una Democràcia Inclusiva*, Takis Fotopoulos, 1997, capítol 7 (<http://www.democraciainclusiva.org/txt/7.pdf>), o bé l'article *Estratègies de transició i el projecte de la Democràcia Inclusiva*, Takis Fotopoulos, 2003. (<http://www.democraciainclusiva.org/txt/estrat.pdf>)
14. Sota el lema "junttes ho podem tot, ningú ens representa!", és va dur a terme recentment, en el període d'eleccions al Parlament de Catalunya, una convocatòria que apuntava en el sentit que comentem: elevar la consciència sobre el fet que la "crisi de la política" no és

un problema d'un o altre "representant polític" ni tan sols de la corrupció endèmica a aquest sistema, sinó que és fruit de la usurpació de la política inherent al funcionament de la "democràcia" representativa. Tanmateix, per tal que una campanya d'aquest tipus pugui donar lloc a una nova consciència democràtica i antisistèmica, hauria de formar part explícitament d'un programa de transformació social general cap a una nova forma d'organització social, tal com suggerim en aquest article.

15. Demòtic és un adjectiu que significa relatiu o pertanyent al poble, que és popular. Prové de "demos", paraula grega que significa comunitat, poble.

16. *Les limitacions de les estratègies d'estil de vida*, Takis Fotopoulos (2003), disponible a: www.democraciainclusiva.org/txt/limit.pdf

Empreses demòtiques: en camí cap a una nova economia democràtica

El sistema econòmic actual està en crisi. Això ho sabem i ho patim tots i totes. Fins i tot aquelles que alguna vegada havien defensat fervorosament l'economia de mercat capitalista s'han sorprès dels contratemps i daltabaixos econòmics que hem vist en els darrers anys. Així, no som poques les que veiem la necessitat de construir un sistema econòmic de les persones i per a les persones. Aquest article presenta una sèrie de preguntes i respostes sobre les empreses demòtiques, un tipus d'empreses que són una peça clau en la creació d'una nova economia en el marc de la transició cap a una societat autènticament democràtica i realment ecològica.

Què són?

Empreses del poble. Les empreses demòtiques¹ són unitats productives del poble i pel poble, és a dir, un nou tipus d'empreses la propietat i el control de les quals està en mans de la ciutadania. Així, el conjunt de la ciutadania de cada comunitat geogràfica (municipi, barri o comarca) on s'insereix l'empresa demòtica n'és la propietària i en decideix les línies generals de funcionament a través de l'assemblea popular, on totes les persones d'aquella comunitat tenen igualtat de veu i de vot. Alhora, les treballadores d'aquestes empreses, organitzant-se a través d'assemblees al lloc de treball, autogestionen la seva feina en concordança amb l'interès general de la comunitat, expressat a través de les polítiques adoptades per les assemblees populars.

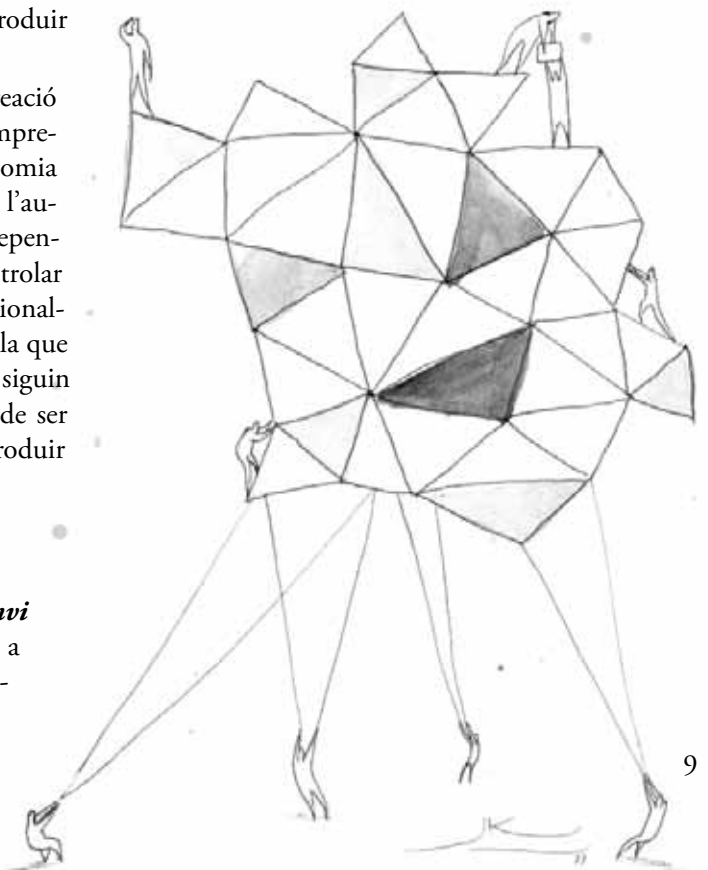
Quins canvis produeixen en l'economia?

Construeixen un sector econòmic demòtic. Les empreses demòtiques són una peça fonamental en la creació d'un nou sector econòmic demòtic, és a dir, una estructura econòmica posseïda pel conjunt de la ciutadania de cada àrea geogràfica i gestionada democràticament per la mateixa, en el context d'una transició cap a una democràcia econòmica com a part constitutiva d'una Democràcia Inclusiva (DI).² Construint aquest nou sector econòmic demòtic, ens proposem reprendre col·lectivament les regnes de l'economia i anar-nos emancipant progressivament de l'economia de mercat capitalista que provoca una crisi multidimensional (econòmica, política, social, ecològica, ideològica, etc.) cada cop més dura i evident. En la mesura que alliberem recursos materials i força de treball de l'economia de mercat i els utilitzem per posar en funcionament empreses demòtiques, estem avançant en la construcció del sector econòmic demòtic. Estem parlant, així doncs, d'iniciar un procés conscient d'empoderament popular en els nostres barris, pobles i llocs de treball, per satisfer la cobertura de les nostres necessitats i recuperar el control sobre l'economia de manera que, cada vegada més, siguem les persones amb igualtat de veu i de vot les que decidim què, com i per a qui produir enlloc de les elits i el sistema de mercat.

Incrementen l'autodependència de les comunitats. La creació d'un sector econòmic demòtic en general i la proliferació d'empreses demòtiques en particular permet tallar vincles amb l'economia de mercat capitalista mundial i incrementar progressivament l'autodependència de les comunitats (és a dir, fer que aquestes dependin com més millor dels seus recursos locals, que poden controlar directament), promovent d'aquesta manera una economia racionalment local enlloc d'una economia irracionalment global com la que domina en l'actualitat. Això no significa que les comunitats siguin autàrquiques, sinó que, tal com és lògic, l'economia hauria de ser global només en allò que és impossible o no és raonable produir localment.

Quins canvis socials promouen?

La pràctica de la democràcia en diversos àmbits i el canvi de valors. Les empreses demòtiques ens permeten començar a practicar la democràcia econòmica, prenent decisions macroeconòmiques fonamentals, i la democràcia en el lloc de treball,

autogestionant la nostra feina. Aquesta pràctica democràtica quotidiana, juntament amb activitats d'educació emancipadora, pot conduir a la transformació de l'imaginari col·lectiu donant lloc a un nou sistema de valors democràtic.

La millora de les condicions de vida. La creació d'empreses demòtiques, en el marc de la transició cap a una DI, pot ajudar considerablement a solucionar els problemes de les víctimes de la globalització neoliberal, que actualment som la majoria de la població de qualsevol país (aturades, migrants, treballadores precàries i temporals, agricultores que es veuen expulsades del camp, etc.). Aquestes empreses poden proporcionar una forma de cobrir les necessitats econòmiques que apunti a anar més enllà del sistema d'economia de mercat capitalista que, com és ben sabut, exclou cada cop més persones de tenir un mitjà de vida mínimament digne. A part de generar ocupació local, aquestes empreses poden ser la base econòmica per donar lloc a un sistema de protecció social (pensions, renda bàsica, seguretat social, etc.) que vagi creixent juntament amb el sector econòmic demòtic.

Què les diferencia de les empreses existents?

Que la propietat i el control està en mans del demos. Les empreses demòtiques són de propietat social. Aquesta es diferencia de la propietat privada o estatal que fa que els recursos productius siguin controlats per una elit (ja sigui de capitalistes o de buròcrates). També es diferencia de la propietat cooperativa, un tipus de propietat privada compartida, que comporta que només les treballadores de la cooperativa tenen el control de la producció i que, per tant, poden tendir a satisfer més els seus interessos particulars que els de la ciutadania en general donat que es troben immerses en una economia de mercat, amb la seves dinàmiques inherents de competència i persecució de beneficis.

En canvi, les empreses demòtiques, si bé d'entrada es troben inserides també en l'economia de mercat, en el seu propi funcionament estan construint un nou tipus d'economia donat que impliquen una nova forma col·lectiva de propietat que assegura el control de la producció no només per part d'aquelles que treballen en les unitats productives, sinó pel *demos*. Amb la creació d'empreses demòtiques com a part de la construcció d'un sector econòmic demòtic, és la comunitat qui passa a controlar el procés econòmic, més enllà de l'economia de mercat o de la planificació estatal, involucrant a les persones com a ciutadanes, que prenen decisions sobre qüestions polítiques, econòmiques i socials àmplies en el marc de les assemblees demòtiques, i com a treballadores, que prenen decisions sobre el funcionament de les empreses demòtiques en el marc de les assemblees dels centres de treball.

Que formen part integral d'un projecte polític global pel canvi sistèmic. Hem de tenir en compte que les empreses demòtiques per poder funcionar com a tals i aconseguir canviar el sistema econòmic han de ser part d'un projecte polític global que tingui l'objectiu explícit del canvi sistèmic i que inclogui tot un seguit de mesures (en l'àmbit econòmic, polític, social i ecològic) per fer una transició cap a una nova forma d'organització social, tal i com suggereix la Democràcia Inclusiva.³ Aquest fet és important perquè si els projectes que volen ser una alternativa al sistema actual no són part d'un programa polític general per a la transformació social poden ser fàcilment marginats o absorbits pel mateix sistema i difícilment poden contribuir a crear una consciència antisistèmica àmplia, que vagi més enllà dels seus cercles immediats.

Com es fan realitat?

El "com" es creen aquestes empreses depèn del moment de la transició en el qual ens trobem i del context existent. A grans trets, podem diferenciar tres estadis:

Iniciant la transició. En un primer estadi de la transició, quan el moviment de DI és molt incipient, podem crear empreses *protodemòtiques*, és a dir, empreses cooperatives que no són estrictament demòtiques, ja que encara no hi ha assemblees demòtiques en funcionament que puguin controlar-les. Així, en els estatuts d'aquestes primeres empreses hi constaria que tenen l'objectiu d'esdevenir demòtiques (la propietat i el control de l'empresa estarà en mans del *demos* tan bon punt aquest estigui organitzat) i que formen part de l'incipient moviment de transició cap a una Democràcia Inclusiva. Aquestes primeres empreses es podrien crear des de l'Organització de DI i ser finançades i controlades per aquesta, fins al moment que existeixi un ampli moviment de DI que s'encarregui de controlar-les. El finançament podria provenir de préstecs dels membres de l'Organització de DI o d'una cooperativa de crèdit.

Cal dir que no és necessari que aquestes empreses siguin de nova creació sinó que és possible que projectes cooperatius existents vegin l'interès en la creació d'un sector demòtic i en la transició cap a una nova forma d'organització social i cedeixin la propietat del seu projecte a l'assemblea popular de la comunitat a la qual pertanyen. El control d'aquestes empreses que ja estan en funcionament es podria cedir en un estadi avançat de la transició quan ja fos possible garantir la satisfacció de les necessitats bàsiques de tota la comunitat (en altres paraules, les fundadores de la cooperativa podrien mantenir-ne l'usdefruit durant la transició)⁴.

Construint el nou sistema econòmic. Podem parlar ja d'empreses demòtiques quan existeixen assemblees populars als barris i pobles que tenen capacitat i voluntat de controlar aquestes unitats productives. Aquestes assemblees demòtiques, a través de la creació d'empreses demòtiques i mitjançant altres mesures com la posada en marxa d'una cooperativa de crèdit demòtica o monedes complementàries, per exemple, poden incentivar la producció i el consum locals, fer polítiques ecolò-

giques i socials, començar a cobrir necessitats al marge de l'economia de mercat, obtenir recursos per crear noves empreses, etc. Així, es pot anar creant un sector econòmic demòtic, és a dir, un sector econòmic que pertany a tota la ciutadania i que aquesta pot controlar. Per exemple, la població pot decidir que les empreses demòtiques tendeixin a produir de la forma més ecològica i local possible i que adoptin condicions de treball equitatives. En un moment més avançat de la transició, el moviment de DI hauria de lluitar per gestionar els impostos locals a través de les assemblees demòtiques, cosa que possibilitaria donar incentius fiscals a les empreses demòtiques i gravar fortament les multinacionals. Cal tenir en compte, no obstant, que tot aquest procés de demotització de l'economia, i en particular la supervivència de les empreses demòtiques durant la transició, depèn de manera crucial del desenvolupament d'una consciència antisistèmica entre la població, en el marc de la creació d'un moviment d'emancipació. En la mesura que creixi aquest moviment, poden proliferar les empreses demòtiques i en la mesura que aquestes proliferin, pot avançar més el moviment de transició. Així, les persones sabrien que consumir a les empreses demòtiques significa apostar per un nou tipus de "consum conscient" que és conscient i responsable no només pel fet d'escollir una opció socialment o ecològicament menys nociva, sinó pel fet d'escollir una opció *alliberadora*, és a dir, que promou la transició cap a una nova forma d'organització social concebuda per superar definitivament la crisi multidimensional actual, possibilitant que tot el consum de tothom pugui ser responsable i no-perjudicial. Per últim, també cal tenir en compte que per tal que aquest procés es pugui estendre a una escala social massiva és important que el moviment de DI guanyi les eleccions municipals.⁵

Una nova societat. Finalment, un cop efectuada la transició i una vegada establert el marc institucional per una societat igualitària i autònoma, les empreses demòtiques que s'haurien anat creant i que es seguirien creant constituïrien la base d'aquest nou sector econòmic demòtic, basat en la propietat social (enfront de la privada), en la cobertura de necessitats (enfront de la maximització del benefici) i en la igualtat de poder (enfront de la concentració de poder implícita en una economia de mercat). En aquest estadi es podria establir un sistema de vals que substituïria el diner, creant una nova forma d'assignació de recursos econòmics que, a diferència de l'economia de mercat o la planificació central, garanteixi, per un costat, la satisfacció de totes les necessitats bàsiques de tota la població i per l'altre costat, la llibertat d'elecció individual pel que fa al treball i al consum.⁶

Conclusions

En aquest article hem intentat fer quatre pinzellades sobre una proposta concreta relacionada amb el projecte de la Democràcia Inclusiva, les empreses demòtiques. Aquestes empreses de propietat social i controlades veritablement per la ciutadania són, alhora, llavor, camí i destí per la transformació cap a una societat igualitària i autònoma. Són una peça clau d'un moviment polític que tingui l'objectiu explícit de canviar el sistema i construir una alternativa a l'economia de mercat capitalista, alhora que ens fa més resistents a les seves crisis i retallades constants. Són, també, escola i pràctica de la nova societat que construïm. En definitiva, una pràctica que transforma construint i que, juntament amb un moviment explícitament antisistèmic, construeix tot transformant.

Notes

1. Demòtic és un adjectiu que significa relatiu o pertanyent al poble, que és popular. Prové de "demos", paraula grega que significa comunitat, poble.
2. El projecte polític i la perspectiva teòrica de la Democràcia Inclusiva (DI) ha estat extensament desenvolupat en els darrers vint anys principalment per Takis Fotopoulos. Per una exposició detallada vegeu "*Hacia una democracia inclusiva- la crisis generalizada de la economía de crecimiento y la necesidad de un nuevo proyecto liberador*" Takis Fotopoulos, 1997 disponible a www.democraciainclusiva.org.
3. Per una descripció àmplia i global de l'estratègia de transició proposada, vegeu el capítol 7 del llibre o bé l'article "*Estratègies de transició i el projecte de la DI*" que podeu trobar a www.democraciainclusiva.org/txt/estrat.pdf
4. Un exemple d'aquesta transició podria ser una cooperativa de treballadores, per exemple una editorial que cedís la propietat dels seus mitjans de producció a la comunitat, però les sòcies mantinguessin l'ús de fruit dels mitjans i el control de la cooperativa fins a un cert moment de la transició, a partir del qual podrien cedir el control, però ells mantenen-hi un lloc de treball fins a un segon moment, que l'empresa cedís totalment a la comunitat. Un altre exemple de com demotitzar recursos podria ser una cooperativa d'habitatge: les sòcies de la cooperativa ho segueixen essent fins que deixen la cooperativa, però la propietat de la cooperativa passa a ser demòtica i la comunitat en decideix els usos mantenint l'ús de fruit de l'habitatge per les sòcies inicials.
5. La presentació del programa de DI a les eleccions locals és una tàctica que té l'objectiu de dissoldre el poder local concentrat i passar la gestió municipal a les assemblees populars. Per aprofundir més en aquest tema veure l'article "*Estratègies de transició i el projecte de la DI*" o el capítol 4 de "*Hacia una Democracia Inclusiva*".
6. Per més informació sobre com funcionaria el sector econòmic demòtic dins d'una Democràcia Inclusiva, veure el capítol 6 del llibre "*Hacia una Democracia Inclusiva*".

.....
Aquesta publicació s'imprimeix gràcies a les aportacions econòmiques dels seus editors, col·laboradors i lectors i es distribueix a diversos punts de Catalunya. Si vols veure els punts de distribució i/o fer una aportació econòmica visita:
www.democraciainclusiva.org/demos.htm

Per trobar més informació sobre la proposta de la Democràcia Inclusiva i/o comentar els articles d'aquesta publicació:

www.democraciainclusiva.org
democraciainclusiva.blogspot.com
info@democraciainclusiva.org

Edita: Grup d'Acció de Democràcia Inclusiva (GADI) Catalunya. Escriuen en aquest número: Blai Dalmau ("Reintegrar la societat amb la política" i "Empreses Demòtiques"), Laia Vidal i Eduard Nus ("Empreses Demòtiques"). Maquetació i disseny: Asier. Il·lustracions: Joaquin Vila - Juako. Correcció: Asier Merino i Rosa Pach.

